

שאינם רחבים ט"ז אמה כרשות הרבים, או שאינם מבואות ההולכים לאורך רשות הרבים אלא רק לרוחבה, ומשמים רק את בני המבוי הגרים בו ולא את בני העיר.

* * *

ולסיום המבוא:

כלל זה יהיה נקוט בידך,

והוא המפתח להבנת ענין המחיצות והפירצות!

מן התורה — אין כלל מושג של פירצה האוסרת את הרשות!

אלא הכל תלוי במחיצות, אם הן קיימות ומועילות, אם לאו, ואין צורך להחשיב את המקום שאין בו מחיצות כ"פתח".

חוץ מפסי ביראות, שיש צורך בפתח שבין הפסים כדי שלא יהיה הפרוץ מרובה על העומד.

אבל רבנן חידשו:

א. ענין פירצה, שאוסרת את הרשות, למרות שהמחיצות טובות.

ב. התיקון לפירצה הוא רק בעשייתה ל"פתח".

אבל החזון איש כתב, שאם יש בתל רק שיפוע, ותחתיו רשות הרבים, הרי זה דומה לזרק על כותל משופע הנמצא סמוך לרשות הרבים, שאם נח עליו חפץ למעלה מעשרה טפחים הרי זה כמו שהונח החפץ באויר רשות הרבים מעל גובה עשרה טפחים, שהוא מקום פטור.

מבואות המפולשים לרשות הרבים.

במסכת שבת ו א מביאה הגמרא ברייתא האומרת שמבואות המפולשים לרשות הרבים הרי הם רשות הרבים.

ואילו במסכת עירובין ו ב מבארת הגמרא, כי אפשר לערב את המבואות המפולשים לרשות הרבים על ידי צורת הפתח מכאן ולחי מכאן גרידא, ואין צורך לסוגרם בדלתות כרשות הרבים.

לפי ביאור הגר"ח בספרו, הגמרא במסכת עירובין עוסקת באותם המבואות המפולשים לרשות הרבים של מסכת שבת, אלא שמחדשת הגמרא כי דינם של המבואות המפולשים כרשות הרבים לאיסור טלטול הוא רק משום שהם מצטרפים אליהם, בשמשם דרך מעבר אליהם, אבל אפשר לנתקם מרשות הרבים, על ידי צורת הפתח. אך משמעות דברי הראשונים במסכת עירובין היא, שיש לחלק בין המבואות, ובעירובין המדובר הוא בעירוב מבואות